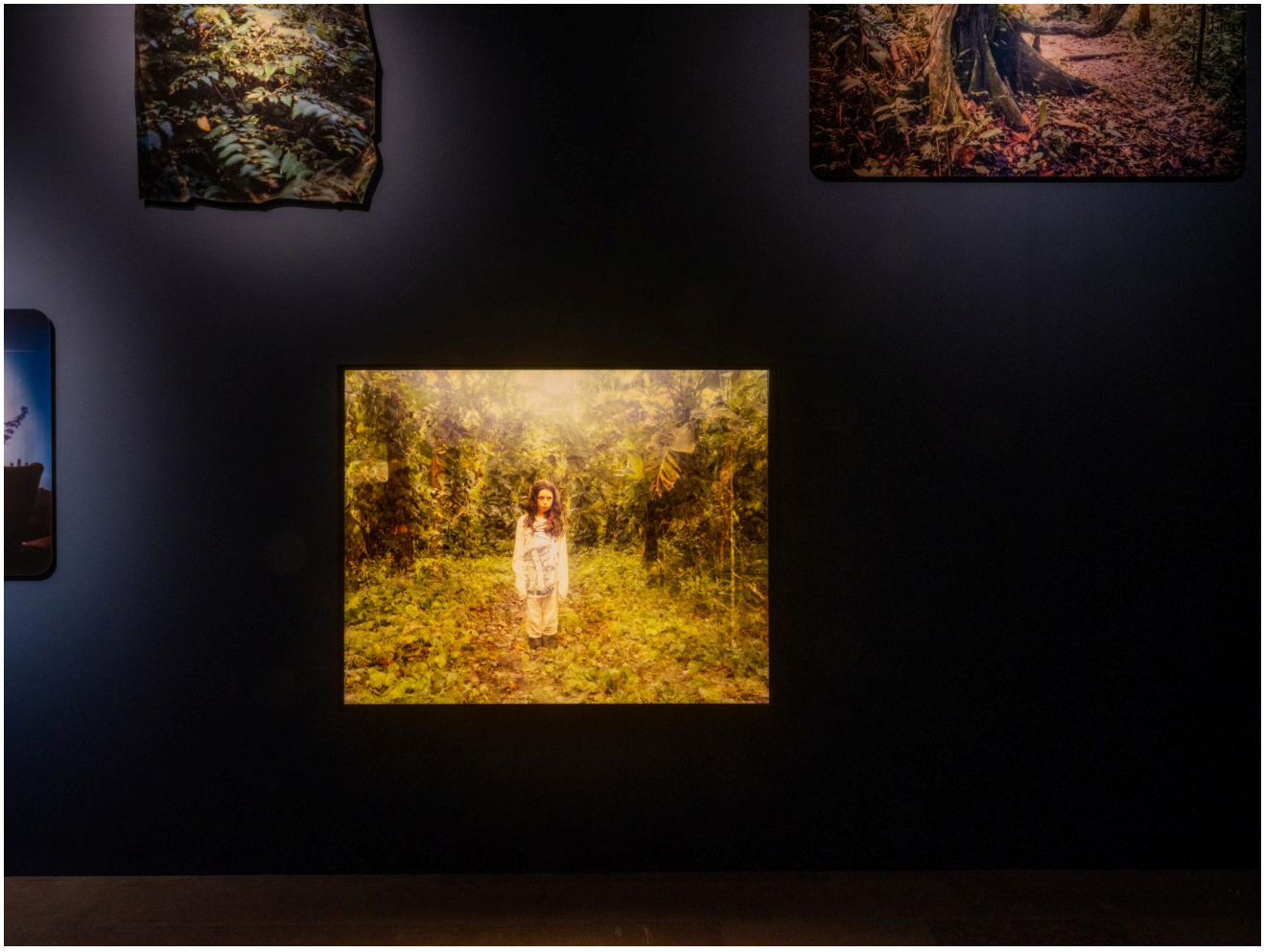
Kritik

Tolkning av samtidskonst

Trinidad Carrillos Guds moder. Foto: Hossein Sehatlou, Göteborgs konstmuseum.

Olle Norås och Trinidad Carrillo – Stenastiftelsens kulturstipendium 2025, Göteborgs konstmuseum

16 januari 2026

Göteborgs konstmuseum, Göteborg, 2025.12.06 – 2026.03.29

Förra årets Stenastipendiater inom konst, som nu ställs ut på Göteborgs konstmuseum, var Olle Norås som sysslar med måleri och fotografen och musikern Trinidad Carrillo för deras bidrag till Göteborgs och Västsveriges konstscen. Carrillo är en aktiv del av Göteborgs konstscen som medlem på Konstepidemin och har ställt ut i regionen. Norås koppling är dock oklarare förutom att han är utbildad på Stenebyskolan och ställde ut i Göteborg 2012. Däremot är bådas konstnärskap starka och värdiga stipendiater.

Norås måleri för tankarna till lavor och mossor eller otyglade buskar. Det är intrikata målningar i gouache med underfundiga titlar, och med flera lager av djup. På något sätt lyckas de både vara lugnande och infernaliska i sitt uttryck. Det kan vara för att de spirar av liv, men det är ett liv som ser naturligt och bekant ut. Som en skogspromenad under våren.

Mitt i rummet står en rad skulpturer med ett liknande måleri. De påminner om skepp på horisonten vars segel flyter framåt och möter betraktaren och utställningen lyfter när verken släpper väggen.

Han utforskar tid och minne, målningarna är hälsningar till sin fader och en älv han har stött på. Vissa titlar anspelar på vad som låter som sagor och kan leda fantasin i oväntade riktningar. Den organiska känslan återskapar de vindlande och mjuka rörelser som jag tänker mig att minnen, som omvärderas och förändras flyktigt, har om de skulle få en form. Det finns en lekfullhet och lätthet i målningarna som blir komplexa när de studeras närmare.

Från Norås ljusa sal kliver man in i Carrillos dunkla och suggestiva rum. Det är förtätade och drömlika fotografier med magiska dimensioner, en poetisk bildvärld som rör sig mellan stadier.

Motiven rör sig mellan Ecuadors regnskog och svenska vardagsrum, flera fotografier föreställer växter från djungeln men även personer får utrymme. Som i ett fotografi av en pojke i lentikulär tryck, alltså att bilden ändras beroende på vinkeln, så att pojken rör sig mot betraktaren, vilket så klart ger rörelse och liv i fotografiet men också skapar ett visst obehag och skräckfilmskänsla.

Carrillo jobbar kring drömska övergångar, transformationer eller rörelser mot något annat eller från något, och hon gör det väl. Fotografierna befinner sig i gränslandet mellan två stadier där många drömmar utspelar sig. Ett fotografi föreställer ett barn med suddigt ansikte

i ett vardagsrum, som skulle kunna vara i vilket svenskt punkthus som helst, och bredvid henne en kvinnlig gestalt som träder fram ur ett ljussken. Det osar både rädsla och trygghet samtidigt.

I ett av Carrillos rum spelas ett ljudverk av konstnärens musikaliska persona Pentapolar Birds som förstärker den suggestiva stämningen. Centralt i rummet hänger ett porträtt av hennes nyligen avlidna far med lång slutartid. Vilket ger fotografiet ett sug som skapar en känsla av att livet faktiskt lämnar kroppen lite i taget. Det är ett hantverk utfört med stor vördnad och känslighet inför livets bräcklighet och förvandlingar.

Det var länge sedan jag såg fotografi presenteras så väl och effektivt.

Henrik Schedin

Kritik

henrik@kritik.nu

Copyright 2023 | A WordPress Theme By SuperbThemes